SJORS

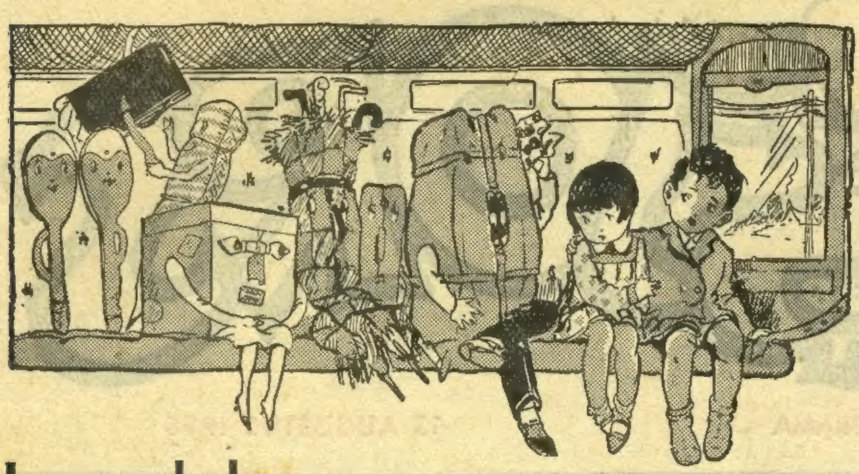
BEHOORT BIJ PANORAMA

13 AUGUSTUS 1936

Het vliegtuig was tjokvol beren, die zelfs op de vleugels en op den staart zaten (Blz. 3).

EEN ZONDERLINGE REIS

„Daarboven was het veel te onbehaaglijk," sprak de koffer en hij wischte zijn gezicht met een zakdoek af.

In gezelschap van druk pratende koffers

EN VLIEGENDE BEREN

DAT was nog eens een reis, die onze zesjarige Geert met zijn vijfjarig zusje Paulientje ging maken! Een reis, zooals de kinderen nog nooit in hun leven gedaan hadden. En waarom? Wel, zonder vader of moeder zouden ze getweeën met den trein naar Grootendam reizen, om daar aan het station te worden afgehaald door tante Gerda, bij wie ze een poosje gingen logeeren.

Moeder bracht ze naar den trein en zocht een goed plaatsje voor hen uit, waar ze gedurende de reis prettig door het raampje naar buiten zouden kunnen kijken. Ze beloofden, dat ze op reis heel zoet zouden zijn en niet met hun vingers aan de sluiting van de coupédeur zouden komen, omdat dat zoo gevaarlijk is.

Toen gaf moeder hun een zakje chocolaadjes en een trommeltje koekjes voor onderweg, kuste haar kinderen ten afscheid — daar floot de locomotief reeds, en zie: de reis was begonnen!

Niemand anders was in den coupé en Geert en Paulientje begonnen dus onmiddellijk eerst alle zitplaatsen te probeeren, doch ten slotte vonden ze, dat een plaats bij het raampje toch maar het prettigst was, want daar kon je het best naar buiten zien.

Huizen en boomen, telegraafpalen en hekken suisden bliksemsnel voorbij, terwijl het net was, alsof de telegraafdraden zich voortdurend op en neer bewogen. In de weilanden stonden koeien, die haar koppen wendden, om naar den trein te zien; een paar paarden draafden met opgeheven staarten rond, veulentjes sprongen op houterige pootjes en lammetjes lagen bij de moederschapen in het gras.

Paulientje had daar heel veel plezier in en ze vertelde Geert alles wat ze zag, alsof haar broertje het zelf niet zien kon!

Van beren gesproken....

GEERT begon Paulientje's gesnap al spoedig een beetje te vervelen, en hij sprak toen met een gewichtig gezicht:

„Ja, maar al die dieren in de wei zijn eigenlijk heelemaal niet zoo leuk! Paarden en koeien hebben we al zoo dikwijls gezien. Nee, wat ik veel liever zou zien, dat zijn beren en leeuwen, die zoo maar los over het veld loopen...."

„O, die zie je alleen maar in den dierentuin!" antwoordde Paulientje.

„Nou, daarom juist zou ik ze nu wel eens hier op het land willen zien rondloopen!"

Toen aten de kinderen een paar chocolaadjes en een paar koekjes en vervolgens stond Geert op, om eens de lange gang in te loopen, die van de eene zijde van den wagon langs de coupé's liep. Paulientje ging haar broertje onmiddellijk achterna en zoo begonnen ze samen de gang op en neer te rennen, hetgeen ze een leuk spelletje vonden.

„Dat moeten jullie niet doen!" sprak toen een brommige heer, die voor een der raampjes een sigaar stond te rooken. „Je moet op je plaatsen blijven zitten! De gang is geen speelplaats voor kinderen!"

Maar juist op dat oogenblik ontdekte Geert een mooien coupé met allemaal roode kussens erin.

„Kom maar mee, Paulientje. Zie eens hier, hoe prachtig het daarbinnen is. We kunnen beter hier gaan zitten!"

En zoo trok de jongen zijn zusje bij haar arm in den coupé met de roode kussens. Daar zaten ze nog eens fijn! Precies alsof je in een heerlijk zachten leunstoel lag. Spiegels waren er ook, waarin Paulientje zichzelf zien kon, wanneer ze op de roodfluweelen bank ging staan.

In den rooden coupé

BOVEN in het bagage-net lag een groote reiskoffer met aan den eenen kant een kleine handtasch en aan den anderen kant een plaidrol, waarin stokken en parapluies gestoken waren. Nog meer dingen lagen daarboven in het net, — maar daar keken de kinderen niet meer naar. Ze gingen eens echt gemakkelijk op de fluweelen kussens zitten en leunden toen lui achterover — hier was het veel prettiger dan op de houten banken van hun eigen coupé.

„Moeder heeft zeker niet geweten, dat deze mooie coupé ook in den trein was," zei Geert. „Want anders zou ze vast en zeker gezegd hebben, dat we maar hier moesten gaan zitten!"

En Paulientje was het dezen keer heelemaal met haar broertje eens.

Het was warm in den trein en die warmte deed ons tweetal al spoedig knikkebollen....

Daar schrok Paulientje plotseling op! Er was iets omlaag gesprongen en naast haar op de bank gaan zitten! Ze keek wat het was: hé, het bleek de groote koffer te zijn, die eerst boven in het net gelegen had!

Babbelende koffers

PUUU, wat is het warm!" steunde de koffer — en nu zagen de kinderen opeens, dat hij een gezicht had, en armen en beenen!

„Kijk, we kunnen veel beter hier gaan zitten!" sprak toen de plaid-rol. „Kom mee, juffrouw Hoedendoos. Spring maar gerust."

Een groote, vierkante hoedendoos kwam met de plaid-rol

omlaag gesprongen en onmiddellijk daarop volgden nog eenige tasschen.

„Waar zijn de tweelingen nu gebleven ?" vroeg juffrouw Hoedendoos. „Hé, komen jullie niet ?"

„Daar zijn we al !" antwoordden twee stemmetjes en de kinderen zagen toen tot hun verwondering twee tennisrackets in hun hoezen omlaag komen.

„Ziezoo, daar hebben we goed aan gedaan ! Hier kunnen we tenminste gemakkelijk zitten," zuchtte de koffer. „Daarboven was het veel te onbehaaglijk."

En hij wischte zijn gezicht met een zakdoek af. „Waar reizen jullie naar toe, kinderen ?"

Geert antwoordde : „We moeten heelemaal tot het eindstation mee. In Grootendam haalt tante Gerda ons af."

Paulientje drukte zich stijf tegen haar broer aan, omdat ze zich heelemaal niet op haar gemak voelde bij al die levend geworden en pratende koffers en tasschen.

„Jullie moet nu met de vliegmachine verder gaan !" zei de koffer.

„De.... vliegmachine ?" stamelde Paulientje.

Er uit gezet

JA, natuurlijk ; met de vliegmachine. En nu moet je uitstappen. De trein stopt al ; haast je dus maar !" En de koffer duwde hen naar buiten.

Nog voor ze daar een woord van begrepen hadden, stonden Paulientje en Geert al buiten, op het perron van een vreemd station, waar ze zich heel erg ongelukkig voelden.

* * *

„Waar moeten jullie naar toe ?" vroeg toen een onbekende stem, die de stem van den stationschef bleek te zijn ; een vreemde man, die door stoom- en rookwolken bijna niet te zien was.

„Ze moeten met het verkeersvliegtuig mee !" schreeuwden de koffers en tasschen uit het raampje van den trein. „Kijk, daar komt het al aan !"

Daar bromde en suisde iets door de lucht en de kinderen keken omhoog, om te zien wat het was. Ja, daar kwam een vliegtuig aan, een vliegtuig, dat tjokvol was. Maar niet vol menschen, neen, louter beren zaten er in. Zelfs op de vleugels, op den staart en heelemaal bovenop zaten die zonderlinge, bruine luchtreizigers !

De schrik pakte ons tweetal : „Nee, nee, we willen niet met dat vliegtuig mee ! We willen niet mee !" schreeuwden de kinderen en ze hielden elkaar stevig vast.

„Ja maar, wie zegt er nu, dat jullie moet gaan vliegen ?" klonk nu opeens een vriendelijke stem, en thans konden Geert en Paulientje duidelijk zien, wie er sprak.

Eindelijk ontwaakt

EEN vreemde heer, die tegenover hen in den mooien, rooden coupé zat, keek hen lachend aan. Boven in het bagagenet lagen alle dingen, die even tevoren nog op de bank hadden zitten praten.

Twee slaapdronken, verschrikte kinderen keken elkaar aan, om daarna eens goed om zich heen te zien.

Het duurde niet lang, of de vriendelijke heer had de heele geschiedenis van het zonderlinge avontuur gehoord. Toen schudde hij zijn hoofd :

„Jullie bent in een verkeerden coupé gaan zitten, waar je in slaap gevallen bent. Die heele geschiedenis moet je beslist gedroomd hebben. Kijk maar naar boven, dan zul je zien, dat de koffer en al die andere dingen rustig op hun plaats gebleven zijn. Maar blijft nu nog maar even rustig hier zitten ; de reis is over een paar minuten afgeloopen en dan komt tante jullie halen. Een vliegtocht hoef je dan heelemaal niet te maken !"

* * *

En zoo gebeurde het ook. Even later kwam de trein in Grootendam aan, waar tante Gerda kleine Paulientje en haar broer Geert aan het station kwam afhalen en waar het tweetal een heerlijke vacantie ging doorbrengen.

IN vroeger tijden konden de menschen in Europa geen papier maken. Die kunst hebben ze van de Mooren geleerd, die destijds heer en meester waren in Spanje, en die papier van lompen en linnen vervaardigden. Daarna ontwikkelde de papierfabricage zich snel en vooral het in Holland gemaakte papier werd beroemd. Het heet nog altijd Oud-Hollandsch papier. Al vroegtijdig verrezen papiermolens in Utrecht, Alkmaar, Dordrecht en Hattem.

* * *

WIST je dat er electrische lampen bestaan, waarvan de draden zóó dun zijn, dat je ze met het bloote oog alleen maar kunt zien, als je de lampen laat branden ?

* * *

DE groote passagiersschepen van tegenwoordig zijn echte Hollebollegijzen.

Zoo zijn door de opvarenden van het Fransche passagiersschip „Normandie" — op een na het grootste schip ter wereld — in den loop van 18 reizen 43.000 kippen opgegeten, 5000 eenden, 1600 kalkoenen en 9000 duiven. Verder 300.000 sinaasappelen. 75.000 appelen en 111.000 peren. Tenslotte nog 422.000 pond vleesch, 123.000 pond visch, 500.000 pond aardappelen, 60.000 pond boter, 190.000 pond meel en 662.000 eieren.

Zooals je ziet, laten de menschen aan boord van zulke zeekasteelen het zich lekker smaken.

* * *

DIT jaar hebben met Paschen de Amerikaansche kindertjes allen bijeen ongeveer 5 millioen poppen en speelgoeddieren cadeau gekregen. Ze behoeven zich dus heusch niet te vervelen.

* * *

HET was in 1851, dat in Australië het eerste goud ontdekt werd.

Nauwelijks was de ontdekking bekend geworden, of iedereen in Australië wilde goud gaan zoeken. In den loop van een paar maanden was dan ook de helft der mannelijke bevolking naar de goudvelden vertrokken.

Sindsdien is in Australië voor een waarde van ongeveer 10 milliard gulden (f 10.000.000.000) aan goud gevonden.

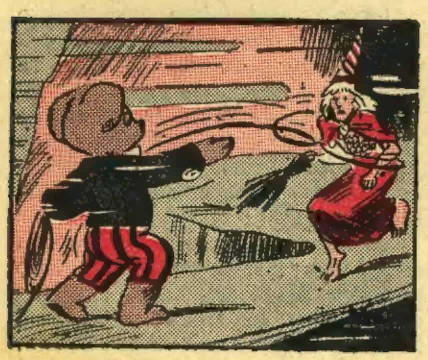
* * *

DE maan, die je des avonds zoo vlak boven je hoofd ziet schijnen, staat in werkelijkheid zoover van ons af, dat, als je in een vliegtuig met een snelheid van 200 kilometer per uur van de aarde naar de maan zoudt vliegen, de reis 80 dagen en nachten aan één stuk zou voortduren. De afstand tusschen onze aarde en de maan bedraagt namelijk 384.000 kilometer. Als je ooit zulk een reis gaat maken, mag je wel heel wat boterhammen meenemen.

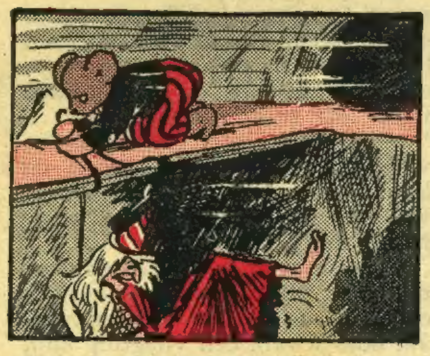
* * *

In het jaar 1935 hebben de treinen in Duitschland in het geheel een afstand afgelegd van 39.500.000.000 K.M., dat wil zeggen 267 maal den afstand van de aarde tot de zon (die 148 millioen kilometer bedraagt) of 987.500 keer den omtrek van onze aarde, die maar 40.000 kilometer beloopt. Al deze treinen bijeen vervoerden anderhalf milliard reizigers.

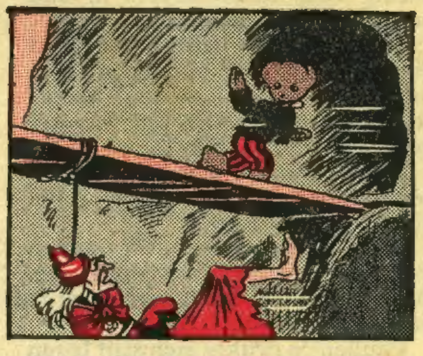
TEDDIE IN POPPENLAND

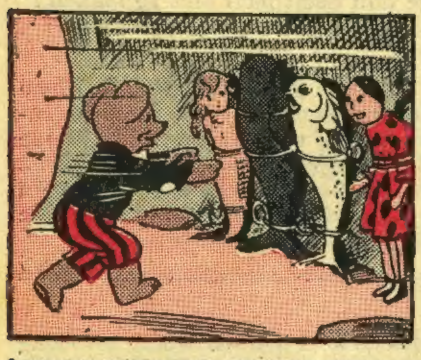
MAAR TOEN DE ZEEHEKS NAAR BUITEN GEREND KWAM, OM TEDDIE VAN DE BRUG TE VEGEN, WIERP HIJ SNEL ZIJN LASSO OM HAAR HEEN; TOEN WAS ZE GEVANGEN.

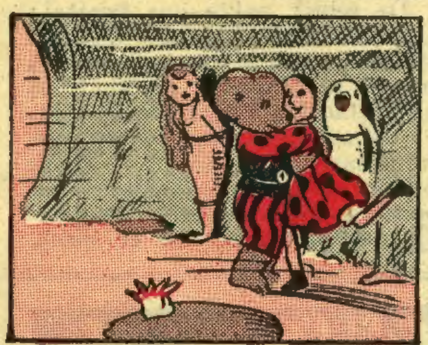
VAN SCHRIK STRUIKELDE 'T WIJF EN VIEL VAN DE BRUG AF, DOCH TEDDIE HAASTTE ZICH HET EINDE VAN DE LASSO VAST TE BINDEN. DAAR HING DE ZEEHEKS!

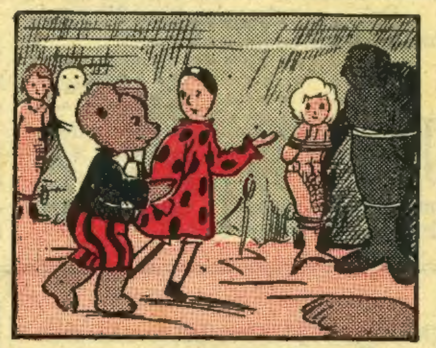
VERVOLGENS GING HET BEERTJE KALM DE SPELONK BINNEN, TERWIJL DE ZEEHEKS HEM VERSCHRIKKELIJKE BEDREIGINGEN NASCHREEUWDE. ONGESTOORD GING TEDDIE NU LIESJE ZOEKEN.

BINNEN WACHTTE HEM 'N VREEMD SCHOUWSPEL-LANGS DE WANDEN STONDEN ALLE GEVANGENEN DER HEKS VASTGEBONDEN: VISSCHEN, ZEEHONDEN, ENZ. EN OOK POP LIESJE!

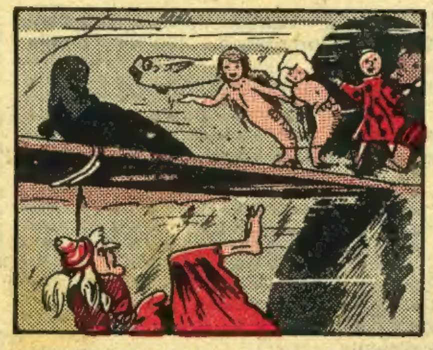
NEE MAAR, WAT WAREN ZE ALLEMAAL BLIJ, TOEN TEDDIE BINNENTRAD! SNEL MAAKT 'T BEERTJE LIESJE'S KLUISTERS LOS EN DE POP GAF HEM EEN STEVIGEN KUS TOT DANK.

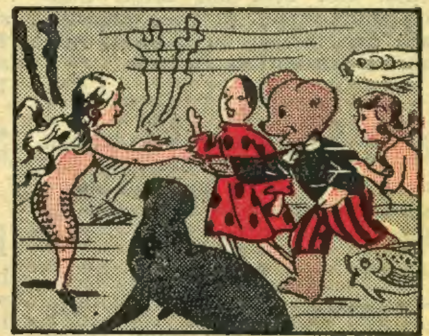
"NU MOET JE ME HELPEN DE ANDEREN OOK TE BEVRIJDEN." ZEI POP LIESJE. "ZE ZIJN ALLEMAAL BANG VOOR DE ZEEHEKS EN 'T IS NOODIG, DAT WE SNEL WEGVLUCHTEN."

ZOO WERDEN DAN ALLE GEVANGENEN IN VRIJHEID GESTELD. ZE WAREN TEDDIE HEEL ERG DANKBAAR EN ZE RIEPEN: "WAT ZAL DE ZEEHEKS WOEDEND ZIJN, DAT WE BEVRIJD WERDEN!"

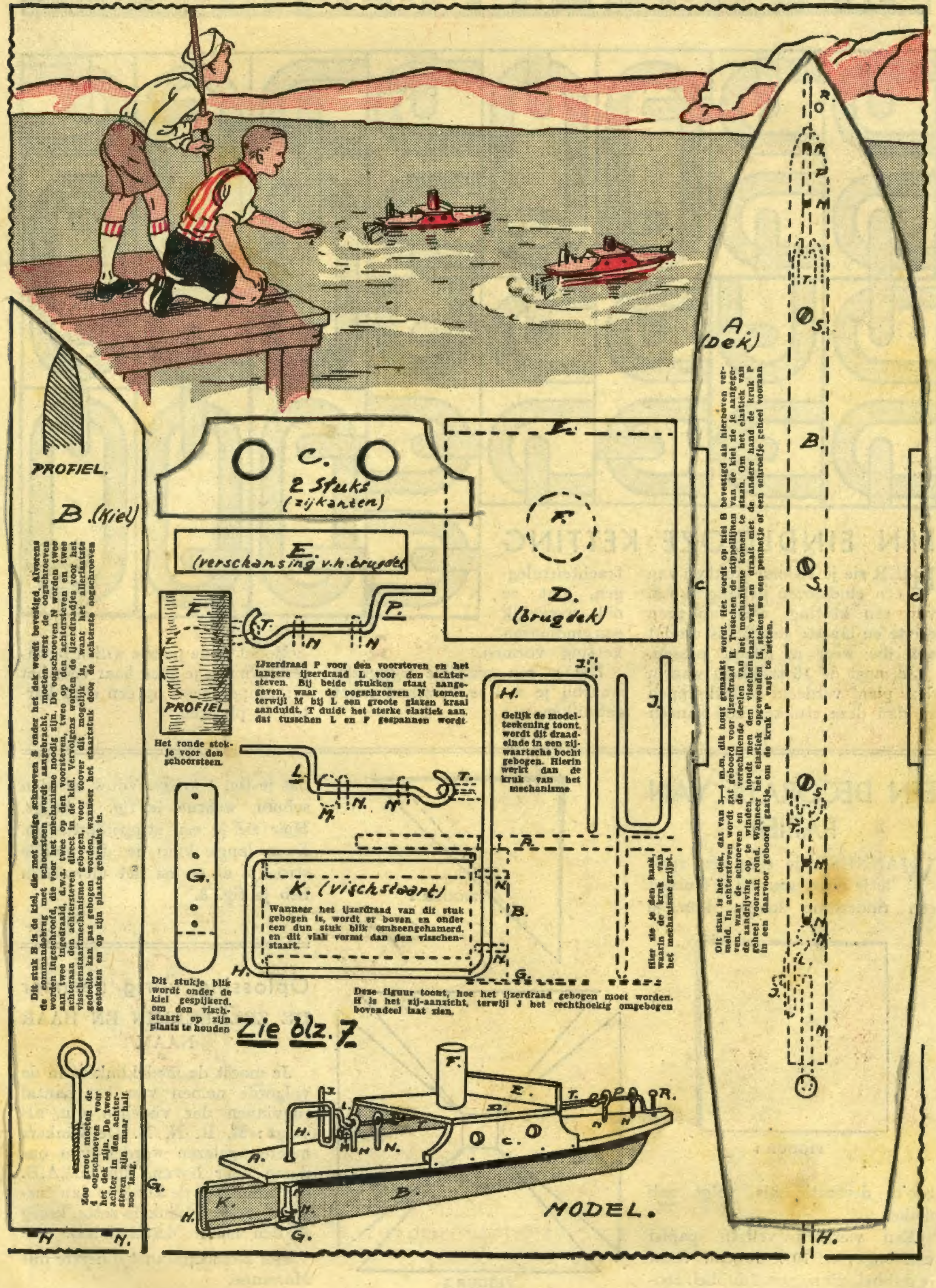
TOEN GINGEN ZE IN OPTOCHT OVER DE BRUG, WAARONDER HET BOOZE WIJF MACHTELOOS HING. HOE ZE OOK TE KEER GING, NIEMAND HAD NU NOG ANGST VOOR HAAR!

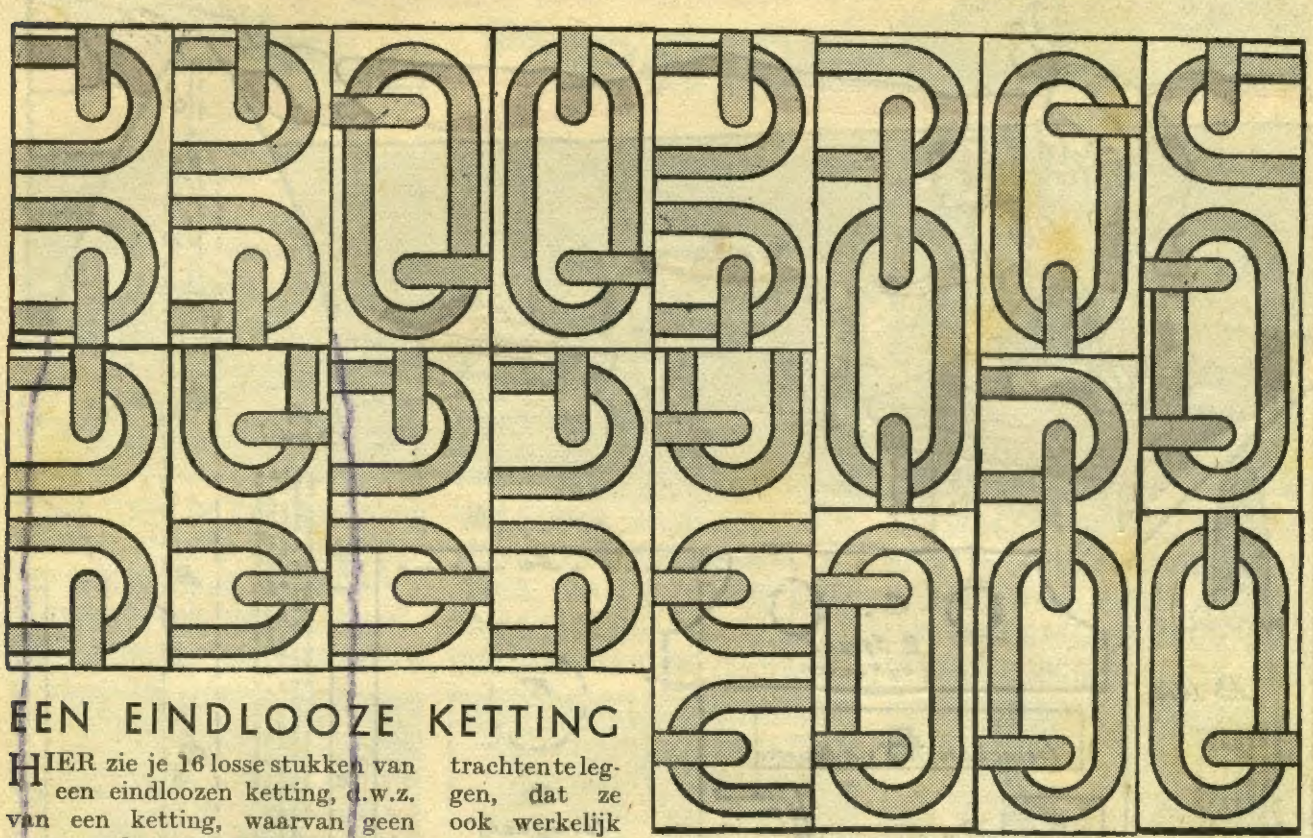
"WELKOM, LIEVE TEDDIE!" ZEI DE ZEEMEERMIN, DIE HEM DEN WEG GEWEZEN HAD NAAR DE SPELONK. "JIJ BENT NOG EENS EEN SLIMME, MOEDIGE BEER!"

ONS MODELSCHIP MET VISCHSTAART

(Zie blz. 7)

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

EEN EINDLOOZE KETTING

HIER zie je 16 losse stukken van een eindloozen ketting, d.w.z. van een ketting, waarvan geen eerste en laatste schakel is, omdat ook die weer in elkaar passen.

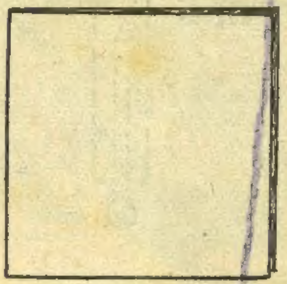
Je moet de 16 stukken, waarin deze plaat verdeeld is, uitknippen en dan deze stukken zóó aaneen trachten te leggen, dat ze ook werkelijk een eindloozen ketting vormen.

Het is een gezellige legpuzzle, waarbij je wel je verstand moet gebruiken.

Mocht je de puzzle willen bewaren, dan doe je goed haar voor het uitknippen eerst op een stuk karton te plakken.

EEN DECORATIE VAN PAPIER

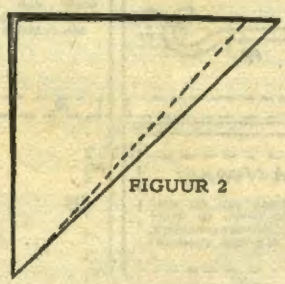
WANNEER je eens een spelletje doet, waarbij er iemand een ridderorde krijgt, kun je

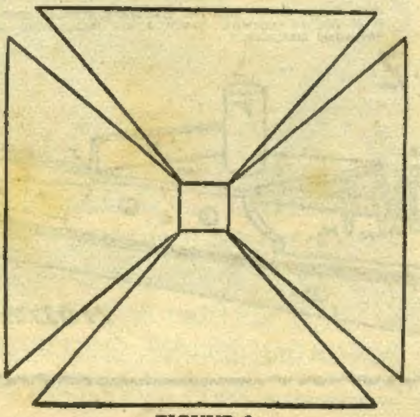
FIGUUR 1

zoo'n decoratie als volgt zelf maken:

Een vierkant velletje papier van ongeveer 10 × 10 cm. vouw je dubbel, dit nog eens dubbel, zoodat je fig. 1 krijgt. Vouw het dan schuin, waarna je fig. 2 krijgt. Hier zie je een stippellijntje op. Daar langs knip je dit smalle strookje af en na het uitvouwen heb je fig. 3.

FIGUUR 2

FIGUUR 3

Oplossing vorig nummer

DE ZEEMEERMIN EN HAAR NAAM

Je moest de medeklinkers in de volgorde nemen van het aantal rugvinnen der visschen dus als volgt: M, R, N, N. De klinkers moeten gelezen worden van onderen naar boven, dus A,I,A,E.

Wanneer je de klinkers dan tusschen de medeklinkers zette, kreeg je den naam MARIANNE.

Het zeemeerminnetje heette dus Marianne.

ONS MODELSCHIP

Een schip dat varen kan, dank zij een vernuftige voortstuwingsinrichting

WE ZULLEN HET WEER ZELF MAKEN

OP bladzijde 5 heb je een werkteekening zien staan voor het maken van een scheepje, dat door eigen voortstuwingskracht varen kan. Over de voortstuwingsinrichting van dat scheepje zijn twee typische bijzonderheden te vertellen.

Heb je in een aquarium wel eens gezien, hoe een visch, b.v. een snoek, die eerst doodstil in het water „stond", door een plotselingen klap met zijn staart pijlsnel vooruit schoot ? Welnu, ons scheepje wordt op dezelfde wijze voortgedreven, dat wil zeggen : achter aan de kiel bevindt zich een soort roer, dat door zijn voortdurend heen en weer slaande beweging het scheepje voortstuwt.

Verder heb je natuurlijk ook wel eens aan model- of speelgoedvliegtuigjes gezien, hoe daarbij een bundel gummidraden wordt opgewonden, om bij het loslaten van de schroef zich weer te ontspannen en zoodoende de schroef te doen ronddraaien.

Bij ons scheepje maken wij ook gebruik van zoo'n bundel gummidraden. Met behulp van een tot een zwengel gebogen ijzerdraadje voor aan den boeg winden wij die gummidraden op, terwijl wij den vischstaart achteraan vasthouden. Is alles voldoende opgewonden, dan zetten wij den zwengel met een pennetje of schroefje R vast, leggen het scheepje te water en laten den staart los, waarna ons vaartuig vanzelf vooruit schiet.

Alle gegevens voor den aanmaak vind je op bladzijde 5. Wat de maten betreft, deze meet je uit de plaat op.

Het maken van zoo'n scheepje is werk voor de meergeoefenden onder de Sjors-lezers, maar die zullen dan ook hun hart wel kunnen ophalen aan het interessante knutselpartijtje, dat ten slotte een zeer verrassend resultaat oplevert.

En zijn er onder hen dikke vrienden, die samen wel aan knutselen doen, laten zij dan eens ieder zoo'n vischstaart-scheepje bouwen, om later in een eerlijken wedstrijd na te gaan, wiens schip het snelste loopt; een wedstrijd om het Blauwe Band voor vischstaart-scheepjes !

WIE KLEURT DIT EENS MOOI ?

☆

JA, wie maakt van dit aardige plaatje, dat ons zoo sterk aan de onderzeesche avonturen van Teddie en Pop Liesje doet denken, nu eens een mooi, kleurig schilderij ?

MIESJE'S AVONTUUR IN KONIJNENLAND

II.

Papa liep zachtjes toen de trap op.
Hij bleef voor Miesje's kamer staan.
„Hé, Miesje," riep hij. „Wakker worden!
Kom, kindje, kleed je vlug nu aan."

Daar hoorde Miesje vader roepen;
Hup! sprong ze als een haas uit bed.
„O! ik ben jarig! Ik ben jarig!"
Wat had die kleine Mies een pret.

Ze rende op haar bloote voetjes
de gang op, achter vader aan.
Daar zag ze.... o, wat was dat heerlijk!
Met open mond bleef Liesje staan.

„O, vader," riep ze, „o, wat eenig!
O, moeder, wat een lief konijn!
Wat vind ik dat cadeautje prachtig!
O, vader..... moeder, o, wat fijn!"

(Wordt vervolgd) **A. v. Oordt.**

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB MOET UIT KAMPEEREN GAAN.
MAAR...LUISTER TOCH SUZY-MIJN VRIENDJES WACHTEN OP ME IN DE CLUB!!
JE VRIENDJES? JE BEDOELT ZEKER DIE VIEZE BENGELS WAAR JE ALTIJD MEE OMGAAT!
DEZEN ZOMER ZUL JE NU EENS NIET HET LEVEN VAN EEN HALVE WILDE LIJDEN IK HEB EEN OVEREENKOMST GETROFFEN MET EEN LEERAAR LICHAMELIJKE OPVOEDING, DIE ZICH MET JOU ZAL BEZIG HOUDEN!
MAAR IK HEB NIEMAND NOODIG OM ME BEZIG TE HOUDEN!
JOUW MEENING WORDT NIET GEVRAAGD! JE GAAT DEN GEHEELEN ZOMER IN DE OPEN LUCHT KAMPEEREN OM DE GEHEIMEN VAN DE NATUUR TE DOORVORSCHEN! MENEER ROZEBOOM IS EEN UITSTEKEND LEERAAR!
HÈÈ! JAKKES!
DAT ZAL 'M ZIJN!!!
RING RING....
BOE, IK.. STEL ME VOOR DAT 'T EEN VERVELENDE KWIEBUS IS!
DIT IS NU MIJN BROERTJE, SJORS, MENEER ROZEBOOM!!!
HAHA-DAG SJORS-HOE MAAK JE HET!
HUM! OOK GOEIENDAG!
WE ZULLEN SAMEN EENS 'N HEERLIJKEN ZOMER IN HET BOSCH GAAN DOORBRENGEN OM DE NATUUR TE BESTUDEEREN, IS 'T NIET SJORS!
HUM..JA..HUM. ALS 'DAN MOET!
ALLEEN MOET IK NOG EEN PAAR VAN DIE AARDIGE JONGENS, NET ZOOALS JIJ BENT ZIEN TE VINDEN, ZOODAT WE EEN ECHT KAMP KUNNEN STICHTEN!
DAT IS REUZE! IK KEN EEN PAAR FIJNE DEFTIGE JONGENS!
SJORS HEEFT ME BELOOFD TE HELPEN ZOEKEN NAAR EEN PAAR FLINKE JONGENS NET ZOOALS HIJ IS!
WIJS MENEER ROZEBOOM DE LAAN VAN KRENTENBURG, WAAR MOOIE HUIZEN STAAN!
O, JA!
DAT IS EEN MOOI HUIS! WONEN DAAR GEEN AARDIGE JONGENS?
O, NEE!! 'N ECHTE VERVELENDE JONGEN! MAAR IK WEET WEL EEN PAAR PRACHT KAMERAADJES TE VINDEN!
BENT U DAAR ALWEER? IS HET U GELUKT EEN PAAR JONGENS TE VINDEN?
WE ZIJN NU HEELEMAAL COMPLEET SUZY!!
SJORS HEEFT EEN PAAR JONGENS GEVONDEN, DIE UITSTEKEND GESCHIKT ZIJN VOOR ONS KAMP.
WE ZULLEN ONS BEST VERMAKEN IN DAT KAMP, MENEER ROZESTRUIK!!
IK BEN NOG NOOIT IN EEN ECHT KAMP GEWEEST MENEER ROZEGEUR!!
EN WE ZIJN U ZEER DANKBAAR, MENEER ROZEHOUT.
UH--UH--MIJN NAAM IS ROZEBOOM!!
JE WOU ME TOCH NIET WIJSMAKEN, DAT MENEER ROZEBOOM AL DIE VLEGELS MEENEEMT NAAR HET KAMP?
MAAR NATUURLIJK WEL SUZY! MENEER ROZEBOOM WEET HET HEUSCH WEL!
BRANNER